

Arrest

nr. 73 033 van 11 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011 van de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot aanwijzing aan de bevoegde kamer II.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 26 februari 2008 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep

in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 12 858 van 19 juni 2008 worden de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw geweigerd.

Op 17 juli 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 19 089 op 25 november 2008 het beroep verwerpt.

Op 5 augustus 2008 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 1 september 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 5 november 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 december 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 11 december 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 27 555 van 19 mei 2009 het beroep verwerpt.

Op 5 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 1 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 51 897 van 29 november 2010 het beroep verwerpt.

Op 11 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 augustus 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

T., S. (R.R.: 000)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Grozny op 26.02.1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 11.07.2011 (zie gesloten omslag) blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. Het gebrek aan duidelijke identificatie van een actuele aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot een medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rusland(Federatie van)/Tsjetsjenië. Dat hierdoor ook de toegankelijkheid van een medische behandeling in het herkomstland niet te beoordelen valt.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 8 augustus 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet, ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat verzoeker niet zou leiden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit dan wel waarvoor geen adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Deze argumentatie is niet correct in die zin dat én in het verzoekschrift art. 9 TER VW én op het standaard medisch getuigschrift duidelijk wordt omschreven welke de medische problematiek en de noodzakelijk geachte behandeling wordt omschreven.

In het verzoekschrift wordt expliciet vermeld:

" (...) uit de medische attestaties blijkt dat cliënt het slachtoffer is van een post traumatische stressstoornis met als klachtenpatroon o.m. neerslachtigheid, ernstige nachtmerries, waarbij hij regelmatig schreeuwend wakker wordt, piekergedrag, angst, spanning, paniekaanvallen met hyperventilatie, enz. Dit uit zich in aanhoudende hoofdpijnen en syncopes

Cliënt dient dagdagelijks medicatie te nemen en kan enkel nog enigszins normaal leven dankzij deze medicatie. Een regelmatige opvolging door een arts is noodzakelijk en de nabijheid van een ziekenhuis is vereist voor een eventuele opname. Hij kan medisch gezien niet terug naar zijn geboorteland aangezien zijn stoornis juist daar is ontstaan en er geen integrale neuropsychotomatische hulp voorhanden is. De dokter verklaart uitdrukkelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst de fysieke en psychische integriteit van cliënt zal in het gevaar brengen en dus niet aan de orde kan zijn."

Samen met dit verzoekschrift werd een gedetailleerd medisch attest ingevuld door Dr. S, ingediend waarin deze medische gegevens werden bevestigd.

Bovendien werd een gedetailleerd psychologisch verslag gevoegd afkomstig van psycholoog Dr. R. V.

De vaststelling van deze vermeldingen toont reeds duidelijk aan dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER Vw.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat indien het op een bepaald ogenblik niet mogelijk is dat medisch advies wordt verleend, dit ook niet gebeurt.

Verzoeker heeft steeds zijn medewerking verleend, en nadat hij zijn verzoek tot regularisatie op basis van art. 9 TER VW had ingediend, werd door hem op datum van 02.06.2010 en opnieuw op 08.09.2010 een herinneringsschrijven verstuurd opdat er ten spoedigste beslissing zou tussenkomen gezien de psychologische moeilijkheden die hij onderging.

Op datum 06.10.2010 ontving de raadsman van verzoeker dan een verzoek tot bijkomende informatie hetwelk onmiddellijk werd overgemaakt aan verzoeker en vervolgens aan diens behandelende arts.

Er werd afgesproken dat deze de gevraagde attestaties zou overmaken aan DVZ.

Groot was de verwondering toen verzoeker plots, zonder dat hij enig bijkomend verzoek had ontvangen, of nog enige herinnering, negatieve beslissing bekwam, wat nog maar eens een zoveelste klap is voor verzoeker die het nu al psychologisch ondraaglijk moeilijk heeft.

Verzoeker heeft dan ook onmiddellijk het nodige gedaan voor navraag en alsnog een zichzelf een medisch attest en psychologisch verslag laten afleveren aangezien de toenmalige behandelende arts blijkbaar nooit de nodige attestaties heeft opgestuurd in strijd met hetgeen was afgesproken.

Uit deze actuele attestaties blijkt ten genoegen van recht de zeer ernstige medische problematiek en de nood aan opvolging en behandeling.

Door alsnog negatief te oordelen zonder enig bericht dat het gevraagde medisch attest niet was bekomen, en/of zonder zelf enig bijkomend onderzoek te verrichten, terwijl aanvankelijk was gesteld dat op basis van de voorliggende gegevens geen medisch advies kon verleend worden, werden de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging manifest geschonden.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen één brief te richten aan verzoeker met vraag tot bijkomend medisch attest, en vervolgens enkele maanden te wachten zonder enige herinnering te sturen, om dan de aanvraag af te wijzen, terwijl verzoeker beloofd was dat de attestatie zou opgestuurd worden en hij er volkomen ter goeder trouw van uitging dat dit ook gebeurd was.

Indien verwerende partij meende dat er bepaalde gegevens blijvend tekort waren, dan diende zij verzoekers desgevallend te herinneren om bijkomende gegevens te bezorgen, met de melding dat deze nog niet ontvangen waren en bij niet ontvangst er negatief zou beslist worden, eerder dan zomaar zonder enige bijkomende briefwisseling of bijkomend onderzoek de vraag af te wijzen.

Verzoeker verzet zich tegen het feit dat er blijkbaar geen bereidheid is tot effectief onderzoek door de behandelende arts zelf noch in het geval alles duidelijk is noch in het geval er bepaalde onduidelijkheden zijn.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is uitgevoerd, en ook nooit enige herinnering met melding dat de gevraagde documenten niet ontvangen waren en met aankondiging dat negatief zou beslist worden indien geen bijkomende info in de te bepalen termijn zou worden opgestuurd, is er manifeste schending van art. 9 TER VW, de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging, waar-waarbij verzoeker volkomen ter goeder trouw ervan uitging dat alle documenten door de arts waren overgemaakt, en waarbij verzoeker aangezien hij geen berichten meer ontving er ook mocht van uitgaan dat het dossier volledig was."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (. ..)".

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (Rv.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RA.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (Rv.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (Rv.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, RA.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (Rv.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is geenszins afdoende en dit meer specifiek inzake de onmogelijkheid tot terugkeer.

In het inleidende verzoekschrift werd gesteld dat een terugkeer onmogelijk is gezien het feit dat zijn stoornis juist daar was ontstaan en er geen integrale psychotherapeutische hulp voorhanden is en waarbij de fysieke en psychische integriteit van verzoeker in gevaar komt.

De behandelende arts heeft hier geen antwoord op verschaft, hoewel dit element van cruciaal belang is in het kader van een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat zij de toegankelijkheid van een medische behandeling niet kan beoordelen, doch dit is niet correct en er diende minstens een beoordeling te gebeuren van de toegankelijkheid op basis van de gegevens die vermeld stonden én in het verzoekschrift én in de bijlagen.

Totaal ten onrechte wordt er gesteld dat het verslag Dr. V. niet in overweging kan genomen worden gezien het feit dat dit niet uitgaat van een dokter doch van een psycholoog.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij maar al te goed de toegankelijkheid van de nodige behandeling vermeld op het medisch attest van Dr. S. en het verslag van Dr. V. kon beoordelen, doch dit niet heeft gedaan.

En indien dit onmogelijk was omdat nog bijkomende informatie nodig was, dan diende aangedrongen te worden op deze bijkomende informatie, waarbij verzoeker gewezen werd op het feit dat het niet bezorgen van deze informatie kon leiden tot een negatieve beslissing.

Het is het duidelijk dat verzoeker er mocht op vertrouwen dat zijn aanvraag minstens met de nodige zorg zou behandeld worden en ook onderzocht, en niet zomaar afgewezen op basis van het feit dat een gevraagd attest blijkbaar nog niets was afgegeven, wat verzoekster niet wist.

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan informatie beroepen, wanneer hij zelf niet eens verzoeker wenst uit te nodigen voor verder onderzoek of nog een brief wil sturen met melding dat negatief zal geoordeeld worden indien de gevraagde info niet wordt bezorgd binnen een laatste termijn.

Het is volkomen ten onrechte dat verwerende partij zelf nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aanvraag van verzoekster tot toekenning van medische regularisatie.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij op een stereotype manier het verzoeken tot regularisatie van verzoeker gaat afwijzen met de stelling dat zij deze niet dient te onderzoeken, omdat zij weigert een attest in overweging te nemen dat is opgemaakt door een psycholoog, en verder argumenteert dat niet alle informatie is verschaft geworden, terwijl verzoeker ervan uitging dat de gevraagde attesten wel waren overgemaakt door de behandelende arts zelf, zoals afgesproken was.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker zou moeten afwijzen hic et nunc."

2.2 Voor een goed begrip worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde medische problematiek niet wordt aanvaard als een grond voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Er wordt in de beslissing op gewezen dat de controlearts op basis van de beschikbare medische gegevens geen aandoening heeft vastgesteld die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening heeft vastgesteld die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer [of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde] die daaromtrent een advies verschaft.

*Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 11 september 2009 om machtiging tot verblijf om medische redenen een vertaling van het Russisch naar het Nederlands van een ongedateerd attest heeft gevoegd, een medisch attest van 7 september 2009 en een paramedisch attest van 12 augustus 2009. Teneinde de medische toestand van verzoeker te actualiseren en een duidelijk zicht te krijgen op de evolutie, de actuele pathologieën en de huidige behandeling vraagt de ambtenaar-arts op 6 oktober 2010 een bijkomend medisch attest of een uitgebreid attest van de behandelend psychiater met duidelijke vermelding van psychodiagnostiek, behandeling en evolutie van de behandeling aan de raadsman van verzoeker. Dit wordt niet betwist door verzoeker noch door zijn raadsman. De arts-adviseur stelt vervolgens vast dat het medisch getuigschrift dateert van 1 jaar en 10 maanden geleden en hij geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen met betrekking tot de verdere evolutie van de psychiatrische problematiek en/of waaruit zou blijken dat hij nog steeds regelmatige neuropsychiatrische opvolging/behandeling krijgt en/of met betrekking tot de aard van de eventuele huidige medische (neuro)psychiatrische behandeling, mocht ontvangen. De arts-adviseur concludeert, na onderzoek van de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit en niet lijdt aan een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is. Verweerder stelt bijgevolg op kennelijk redelijke wijze vast dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Verweerder steunt de beslissing op het advies van de ambtenaar-geneesheer. Verzoeker weerlegt dit motief niet.

De arts-adviseur merkt bovendien op dat door een gebrek aan duidelijk identificatie van een actuele psychiatrische aandoening bij de betrokkene hij de actuele noodzaak tot een medische behandeling niet kan bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan kan beoordelen in het land van herkomst. Derhalve stelt de arts-adviseur vast dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *“alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte (dient) over te maken.”* Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur om bijkomende medische inlichtingen heeft verzocht op 6 oktober 2010 en dat, op het ogenblik dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies formuleert, het meest recente medische attest 1 jaar en 10 maanden oud is. Verzoeker heeft nagelaten zijn medische aanvraag te actualiseren, zelfs na uitdrukkelijk verzoek daartoe door verweerder. De ‘herinneringsbrieven’ van verzoeker op 2 juni 2010 en op 8 september 2010 doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in gebreke is gebleven zijn aanvraag te actualiseren met betrekking tot zijn medische toestand. Waar verzoeker stelt dat verweerder *“zich niet zomaar kan vergenoegen één brief te richten aan verzoeker met vraag tot bijkomend medisch attest”*, kan hij niet wordt gevolgd nu ook van verzoeker, zonder expliciete vraag daartoe, in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting, mag

worden verwacht zijn medische aanvraag met actuele stukken te staven. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker betoogt ten onrechte dat “er *blijkbaar geen bereidheid is tot effectief onderzoek*”. De arts-adviseur heeft, blijkens zijn advies van 11 juli 2011, wel degelijk rekening gehouden met de voorgelegde medische attesten en om bijkomende actuele medische informatie verzocht. Bovendien is het aan de ambtenaar-geneesheer toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten, zonder verzoeker te onderzoeken, indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Verzoeker laat na aan te tonen dat de arts-adviseur verkeerde conclusies heeft genomen op grond van de voorgelegde medische stukken.

Waar verzoeker verweerder verwijt niet minstens een “*herinnering*” te hebben verstuurd of hem te verwittigen van de eventuele gevolgen bij gebrek aan bijkomende informatie, kan hij niet worden gevolgd. In het schrijven van 6 oktober 2010 vermeldt de arts-adviseur het volgende:

“Ik ben van oordeel dat de overgemaakte medische gegevens onvoldoende zijn om mij toe te laten een volledig en objectief medisch advies te verstrekken.

Deze appreciatie vereist dat het bijgevoegd medisch attest volledig en leesbaar wordt ingevuld door de behandelende arts; ik vraag u uw cliënt hiervan op de hoogte te brengen dat dit attest binnen de 4 weken na

ontvangst per fax op uw kantoor overgemaakt dient te worden aan: (...)

Gelieve uw cliënt te vragen bovendien volgende medische rapporten voor te leggen:

- een uitgebreid attest van behandelend psychiater met duidelijke vermelding psychodiagnostiek, behandeling en evolutie onder de ingestelde behandeling;*
- vermelding data van opvolging.*

Het is in het belang van uw cliënt om alle pertinente medische stukken voor te leggen om mij toe te laten een zo objectief en volledig mogelijk advies te verstrekken.

Zonder antwoord van uwentwege of vanwege uw cliënt zullen wij besluiten dat de hier bedoelde procedure geen belang meer heeft voor uw cliënt en zal de betreffende aanvraag zonder gevolg geklasseerd worden.”

Verzoeker kan aldus bezwaarlijk beweren dat niet werd “aangedrongen” op de vereiste van bijkomende informatie en dat hij niet werd gewezen “op het feit dat het niet bezorgen van deze informatie kon leiden tot een negatieve beslissing”.

Verzoeker betoogt vervolgens dat ten onrechte het verslag van “Dr. V.” niet in overweging is genomen omdat het niet uitgaat van een dokter doch van een psycholoog. Hij stelt dat de motivering geenszins afdoende is inzake de onmogelijkheid tot terugkeer.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 11 juli 2011, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat er geen rekening werd gehouden met het verslag opgesteld door R. V., psycholoog. De arts-adviseur stelt vast dat dit verslag niet opgesteld en ondertekend is door een arts. Niet-medische attesten worden niet in overweging genomen in een medisch advies. Uit het verslag van de arts-adviseur blijkt verder dat uitgebreid wordt ingegaan op de psychische problematiek van verzoeker. In het medisch attest van 7 september 2009 attesteert Dr. G.S. dat verzoeker neuropsychiatrische zorgen kreeg in het kader van een posttraumatisch stress syndroom en behandeld werd met medicatie. Uit dit attest stelt de arts-adviseur vervolgens vast dat de voorziene duur van de behandeling nog niet te bepalen was en dat met deze behandeling stabilisatie van het stemmingsbeeld was bekomen. Verder merkt de arts-adviseur op dat “*Het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele psychiatrische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische ((neuro)psychiatrische) behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst.*” Er dient te worden herhaald dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf om medische redenen alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte dient over te maken. Verzoeker heeft nagelaten zijn medische toestand te actualiseren, zelfs na uitdrukkelijk verzoek daartoe door de arts-adviseur. De arts besluit dan ook op kennelijk redelijke wijze dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding dat, in het kader van de beoordeling door een ambtenaar-geneesheer van het risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en van de mogelijkheden van behandeling aldaar, deze ambtenaar-geneesheer enkel rekening houdt met de medische attesten die hem werden voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer geeft een medische beoordeling van de

gezondheidsproblematiek van de vreemdeling. Verzoeker toont niet aan dat het verslag van een psycholoog die hij heeft voorgelegd, medische attesten zouden zijn van een arts. Uit de stukken van het dossier en uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening heeft gehouden met al de medische attesten opgesteld door een arts, die hem werden voorgelegd. Bovendien is de ambtenaar-geneesheer uitvoerig ingegaan op de psychische problematiek van verzoeker. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer die bij de beoordeling van de medische problematiek van verzoeker heeft beslist geen rekening te houden met attesten die niet uitgaan van een arts en die niet als 'medisch attest' kunnen worden beschouwd.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout of van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. *In casu* is dit niet het geval. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur. Verweerder concludeert, overeenkomstig de stukken in het administratief dossier, op kennelijk redelijke wijze dat geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/38 of op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Gelet op de analyse hierboven blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de "*rechten van verdediging*" zijn geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN